

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobce: **pprap. R. B.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený Mgr. Václavem Strouhalem, advokátem
sídlem Přátelství 1960, Písek

proti
žalovanému: **první náměstek policejního prezidenta, Policejní prezidium ČR**
sídlem Strojnická 27, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí prvního náměstka Policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 15.3.2017, č. j. PPR-25274-9/ČJ-2016-990131

takto:

- I. Rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 15.3.2017, PPR-25274-9/ČJ-2016-990131 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15.083,30 Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Václava Strouhala, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí prvního náměstka Policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 15.3.2017, č. j. PPR-25274-9/ČJ-2016-990131, kterým změnil rozhodnutí ředitele Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby ve věcech služebního poměru ze dne 8.7.2016, č. 1108/2016, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o doplatek služebního příjmu.
2. Žalobce v podané žalobě namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť se žalovaný nevypořádal s veškerými důkazy založenými ve spisu, s veškerou argumentací a návrhy žalobce a je vnitřně rozporné. Žalobce také namítal, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a rozhodnutí je založeno na nesprávném právním názoru.
3. Žalobce uvedl, že byl příslušníkem Policie České republiky a byl zařazený k Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby, k odboru ochrany objektů zvláštního určení, 2. oddělení, 1. skupiny – V2. Příslušníkům byl předán vždy roční plán služby, kde byly uvedeny dny, ve kterých měli chodit do služby. Jedna služba vždy činila 24 hodin, pokud nešlo o výcvik. Žádný další rozpis příslušníci nedostali. Veškerá služba přesčas byla sloužena v jiných skupinách. Za celou dobu služby nebyla hlášena žádná mimořádná událost, která by např. znamenala prodloužení doby jejich služby. Tato roční služba byla následně doplňována přesčasovou službou. Veškerá přesčasová služba byla pouze běžnou službou zajišťující naprosto běžné úkoly. Na výše specifikovaném služebním místě existoval dlouhodobý personální podstav, který příslušný vedoucí pracovník či vedoucí funkcionář řešil nařizováním a plánováním služby přesčas. Služba byla nařizována a plánována na celý kalendářní rok v souladu s ustanovením § 53 odst. 3 písm. b) zákona o služebním poměru a tzv. srovnávacím obdobím, kdy mohla být vykompenzována služba přesčas, byl celý kalendářní rok.
4. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť se žalovaný nevypořádal s důkazními návrhy žalobce, ani se všemi skutečnostmi uvedenými ve spisu. Obecný odkaz na dokumenty, aniž se žalovaný vypořádal s tím, jak je posuzuje a co z nich dovozuje, považuje za nepřezkoumatelný. Spis neobsahuje prvotní doklady, ze kterých došlo k vypracování tabulky „Analýza“ a údaje zde uvedené jsou proto také nepřezkoumatelné. Zejména vytýká žalovanému, že se nevypořádal s personálním podstavem, dále s tím, že u útvaru bylo vykazováno značné množství přesčasových hodin v roce, ani s tím, že úřad sám se vyjádřil tak, že službou přesčas bylo uspořádáno značné množství finančních prostředků. Potřeba služby přesčas vyplývá i z výkazů odpracovaných hodin, ze kterého vyplývá potřeba služby přesčas v několika stovkách hodin za měsíc. S tím se ale žalovaný také nevypořádal.
5. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že si žalovaný opatřil písemná stanoviska od odpovědných funkcionářů služebních (písemné vyjádření JUDr. K., Ing. T.), aniž by umožňoval žalobci položit těmto dotazovaným funkcionářům otázky. Žalobce se domnívá, že měl být proveden výslech, nikoliv pouze vyžádáno písemné stanovisko. Nesouhlasí s tím, že ve věci nebyly provedeny žádné důkazní návrhy a že funkcionář vychází pouze ze svého přesvědčení o správnosti postupu ve věci. Za nesprávný postup považuje i to, že v odvolacím řízení byli vyslýcháni svědci, ačkoli v I. stupni žádná potřeba vyslýchat svědky dle vyjádření žalovaného nebyla.
6. Žalobce nesouhlasí ani s tím, že žalovaný žalobcem navrhované listinné důkazy posoudil jako nepotřebné a zavádějící.

7. Žalobce také odkázal na rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20.8.2010, č.j. 10 A 34/2010-28, ze kterého vyplývá, že pokud je u útvaru dlouhodobý personální podstav, a dochází k nařizování služby přesčas i z úsporných důvodů, a ke službě přesčas a k jejímu proplácení je přístupováno různě, zakládá to nezákonnost nařízení služby přesčas.
8. K přístupu k plánování služby přesčas uvedl žalobce, že žalovaný dlouhodobě plánuje službu přesčas na naprosto běžné a dopředu známé situace. Žalovaný odůvodňuje službu přesčas několika skupinami důvodů, a to zajištěním ochrany vlády, dovolenou jiných příslušníků (v některých případech argumentuje používáním dovolené namísto překážek ve službě – tento postup je možno posuzovat jako protiprávní, když překážky ve službě mají přednost před dovolenou apod.) a dále kumulací důvodů.
9. Ke konkrétním případům uvedl žalobce, že bezpečnostní akce spočívající v ostraze objektu, senátu nebo vlády (dne 13.5.2013, 28.5.2013, 12.2.2014, 23.5.2014, 8.7.2014, 1.8.2014, 21.8.2014) jsou standardní situace a běžné úkoly, které jsou v působnosti útvaru. Tyto služby jsou nařizovány na základě stále stejného vnitřního nařízení č. 1/2010 a jde tedy o běžné situace. Poukázal na to, že zasedání ústavních orgánů i demonstrace lze předvídat. Jako překvapivé považuje zjištění, že „zhoršení bezpečnostní situace“ panuje pouze u Útvaru. Ani zabezpečení návštěvy Slovenského prezidenta dne 28.5.2014 nelze považovat za nečekanou událost. Ke kumulaci důvodů uvedl, že i tyto byly dopředu známy. Za nelogické považuje udílení dovolené, pokud není zajištěna běžná služba. I pracovní neschopnosti lze zajistit jinak, např. změnou služby dle § 53 odst. 1 zákona. Oba správní orgány připouští, že služba přesčas byla sloužena za příslušníky dlouhodobě nemocné, což není důvod pro nařízení služby přesčas. Poukázal také na zastupitelnost příslušníků.
10. Žalobce také upozornil na to, že mu byla nařízena služba přesčas dne 29. a 30.8.2013 za příslušníka, které již nebyl v pracovní neschopnosti, neboť tato mu skončila dne 27.8.2018.
11. Žalobce také namítl nesprávnost námítky promlčení a její rozpor s dobrými mravy. Poukázal na diskriminaci a zastrašování příslušníků s tím, že to byl důvod, proč příslušníci podávali žádosti o proplácení až poté, kdy byli propuštěni ze služebního poměru. Současně navrhl, aby k námítce promlčení nebylo přihlíženo.
12. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že napadeným rozhodnutím byla řešena zcela jiná situace než před rokem 2011 a že nyní je nařízení služby přesčas již v souladu se zákonem odůvodňováno konkrétními a přezkoumatelnými důvody. Odkaz na rozsudky Krajského soudu v Českých Budějovicích proto považuje za nepatřičný. Poukázal na to, že žalobce uvádí nepravdivé informace, neboť ani v jednom případě nesloužil za dlouhodobě nemocného příslušníka, a ani se v napadeném rozhodnutí nehovoří o kumulaci důvodů.
13. Zdůraznil, že plány služeb jsou vytvářeny v souladu s § 53 odst. 1 zákona o služebním poměru předem na následující měsíc, a to nejpozději do 25. dne předchozího měsíce před měsícem, kdy má být služba vykonána. Nesouhlasí s tím, že by všechny bezpečnostní akce byly dopředu známé. Některé události jsou nahodilé a útvar tak nemůže mít v záloze desítky příslušníků pro případné nasazení, pro které by neměl při běžném stavu využití. Poukázal také na různost a nepravdivost bezpečnostních akcí s tím, že vše je nutné posuzovat individuálně. Nelze proto generálně uvést, že veškeré bezpečnostní akce nejsou relevantním důvodem pro nařízení služby. Zdůraznil, že útvar samozřejmě nemůže plnit jiné úkoly než ty, které mu jsou svěřeny a že prvek mimořádnosti, který odlišuje běžný

výkon služby od nařízeného výkonu služby přesčas v důležitém zájmu služby, je nutné nacházet v okolnostech, za nichž byly svěřené úkoly plněny. Popřel, že by žalovaný či prvoinstanční funkcionář konstatovali, že by v letech 2013 až 2016 panovala u útvaru personální nedostatečnost. S touto námitkou se řádně vypořádal na str. 23 napadeného rozhodnutí.

14. Žalovaný se také vyjádřil k dalším tvrzením žalobce ohledně nedoložení listin a popřel, že by prováděl nějaké výslechy svědků, pouze JUDr. K. se jako nalézací orgán vyjádřil k podanému odvolání. Odkaz na zápis ze štábu č. 4/2012 vyhodnotil jako irelevantní, neboť se vztahuje k jinému období. K námitce promlčení uvedl, že ji uplatnil řádně služební funkcionář bezprostředně po zahájení nalézacího řízení a vzhledem k tomu, že neměl v úmyslu žalobce svým postupem poškodit či znevýhodnit, nemůže být uplatnění námitky v rozporu s dobrými mravy. Závěrem odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
15. U jednání soudu účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích.
16. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 5.4.2016 na Útvar pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby Policie ČR žádost o vydání rozhodnutí ve věci doplatku služebního příjmu za nařízenou službu přesčas do limitu 150 hodin v kalendářních letech 2009 - 2016, který nebyl přiznán a vyplacen. Dopisem ze dne 6.4.2016 byl žalobce vyrozuměn o zahájení řízení a v rámci toho byl upozorněn i na to, že ve vztahu k nařízené službě přesčas v důležitém zájmu služby konané od 1.4.2009 do 30.3.2013 bude uplatňováno promlčení. Dne 30.5.2016 se žalobce seznámil se spisovým materiálem o celkovém počtu 316 stránek a následně žalobce zaslal vyjádření k podkladům.
17. Dne 8.7.2016 o žádosti rozhodl ředitel útvaru tak, že podanou žádost zamítl a ve vztahu k nařízené službě konané od 1.4.2009 do 30.3.2013 se dovolal promlčení. V rozhodnutí vycházel z analýzy nařízené služby přesčas a následně se zabýval důvody pro nařízení jednotlivých služeb. Služební funkcionář se také vypořádal s požadavkem žalobce na doložení některých dokumentů.
18. K odvolání žalobce bylo prvostupňové rozhodnutí změněno rozhodnutím prvního náměstka Policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 15.3.2017, který v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že při nařizování služby přesčas byly zohledněny případy uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4Ads 11/2013 - 41, tedy stručně řečeno situace, jež nebylo možno předvídat při rozvržení doby služby na jednotlivé směny podle § 53 zákona o služebním poměru. V další části odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konkrétně uvedl příklady nepřítomnosti příslušníků ve směně, které podle jeho názoru odůvodňovaly v daném případě nařízení služby přesčas v jednotlivých dnech. Posoudil jednotlivé odvolací námitky a dospěl k závěru, že podaná žádost není důvodná a žalobce nárok na přiznání odměny za službu přesčas dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru nemá.
19. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkumu vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

20. Podstatou sporu mezi účastníky v posuzované věci je, zda byly žalobci v předmětném období nařizovány přesčasové hodiny v limitu do 150 hodin v kalendářním roce v souladu s ustanovením § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru, jakož i odůvodnění nařízených přesčasů ze strany správních orgánů a rovněž případný nárok žalobce na doplatek služebního příjmu za službu nařízenou přesčas v rozporu se zákonem.
21. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobci byl ve smyslu § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru nařízen výkon služby přesčas v důležitém zájmu služby b období od 31.3.2013 do 29.2.2016 v celkovém součtu 380 hodin, konkrétně v roce 2013 v období od 31.3.2013 do 31.12.2013 to bylo 80 hodin, v roce 2014 150 hodin, v roce 2015 150 hodin. V roce 2016 v období od 1.1.2016 do 29.2.2016 nebyl žalobci výkon služby přesčas v důležitém zájmu služby nařízen.
22. Soud předně považuje za potřebné uvést, že služba přesčas je primárně upravena v ustanovení § 54 služebního zákona, toto ustanovení v odstavci 3 stanoví, že za službu přesčas se podle odst. 1 a 2 považuje služba vykonávaná nad základní dobu služby v týdnu mimo rámec směn (k tomu srovnej také znění § 52 služebního zákona, podle kterého činí základní doba služby příslušníka 37,5 hodiny týdně).
23. Podle ustanovení § 54 odst. 1 služebního zákona dále platí, že *příslušníkovi lze nařídit výkon služby přesčas v důležitém zájmu služby nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce*. Je tedy zřejmé, že z jiného důvodu a ve větším rozsahu (s výjimkou ustanovení § 54 odst. 2 služebního zákona, které umožňuje nařídit službu přesčas při vyhlášení krizového stavu nebo ve výjimečných případech ve veřejném zájmu i nad rozsah 150 hodin stanovených v odst. 1 tohoto ustanovení) službu přesčas nařídit nelze. Výše uvedené následně nachází svůj odraz v právní úpravě výše služebního příjmu, který je podle ustanovení § 112 odst. 2 služebního zákona stanoven *s přihlédnutím k případné službě přesčas v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce*.
24. Co se rozumí důležitým zájmem služby, upravuje ustanovení § 201 odst. 1 služebního zákona jako zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru.
25. Mezi účastníky řízení je přitom v uvedené věci sporný výklad tohoto neurčitého právního pojmu.
26. Městský soud v Praze na tomto místě připomíná, že zákonodárce již při přijímání služebního zákona (myšleno zákona č. 361/2003 Sb.) předpokládal, že mohou nastat situace, za kterých bude třeba příslušníkovi bezpečnostního sboru nařídit výkon služby přesčas a ten bude mít povinnost tuto službu vykonat (tehdy ještě bez stanovení maximálního limitu přesčasové služby, k tomu srovnej důvodovou zprávu k vládnímu návrhu služebního zákona ze dne 20. 3. 2003, zdroj: Poslanecká sněmovna Parlamentu ČR, sněmovní tisk 256/0). Proto také za tímto účelem v ustanovení § 54 zákona stanovil podmínky, za kterých jediné lze výkon služby přesčas nařídit. Pokud dojde k nařízení služby přesčas v souladu s podmínkami zakotvenými v ustanovení § 54 služebního zákona, pak zároveň platí, že rozsah 150 přesčasových hodin v kalendářním roce se považuje za zohledněný ve služebním příjmu za výkon služby, a příslušník tak za řádně odpracované hodiny v rámci výkonu služby přesčas v uvedeném rozsahu již žádný další služební příjem nedostane. To dále odpovídá i úpravě náhradního volna a služebního příjmu za službu přesčas v ustanovení § 125 služebního zákona, podle kterého má příslušník nárok na náhradní volno (popř. poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a

zvláštního příplatku) až za každou hodinu služby přesčas nad rozsah 150 hodin v kalendářním roce. Má-li tedy být institut služby přesčas využíván v souladu s platnou právní úpravou, je nutno současně splnit následující podmínky, kterými jsou 1/ jednak důležitý zájem služby a z toho vyplývající předpoklad výjimečnosti nařizované služby přesčas, jednak 2/ odůvodnění přijetí tohoto opatření a dále 3/ maximální rozsah 150 hodin v kalendářním roce, popř. vyhlášení krizového stavu nebo jiné výjimečné případy ve veřejném zájmu. Nelze tedy souhlasit s pojetím žalovaného, že pod pojem „důležitý zájem služby“ představuje bezproblémové zajištění běžného výkonu služby bezpečnostního sboru.

27. Pokud jde o zákonem stanovenou podmínku důležitosti zájmu služby, je nutno konstatovat, že zákonodárce ponechává služebním funkcionářům v praxi značný aplikační prostor v podobě poměrně široce vymezené definice tohoto neurčitého právního pojmu v ustanovení § 201 odst. 1 služebního zákona, kdy za důležitý zájem služby považuje zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru. Ve vztahu k nařizování služby přesčas tak bude především věcí příslušných vedoucích pracovníků policie, aby vždy v mezích daných tímto zákonným ustanovením zvážili potřebu, rozsah a vůbec přípustnost nařízení výkonu služby přesčas jako takové. S tím se pojí také povinnost takový postup náležitě odůvodnit. Předpoklad výjimečnosti či mimořádnosti nařízení služby přesčas pak vyplývá především ze skutečnosti, že zákonodárce její přípustnost podmínil existencí určitých zákonných podmínek, bez jejichž naplnění výkon služby přesčas nařídít nelze. Tuto výjimečnost lze přitom dovodit již ze samostatné úpravy tohoto mimořádného opatření v rámci služebního zákona jakožto doplňkového fondu služebních hodin nad zákonem stanovenou základní dobu služby příslušníka v rozsahu 37,5 hodin týdně (srovnej § 52 odst. 1 služebního zákona). Pokud by zákonodárce předpokládal „automatické“ využívání tohoto fondu v maximálním rozsahu u každého příslušníka a že se to stane pravidlem, mohl tak učinit jednodušším způsobem, např. tak, že by zvýšil rozsah základní doby služby na cca 40 hodin týdně (oproti 37,5 hodinám), což by při počtu 52 týdnů v roce činilo právě cca 150 hodin v kalendářním roce, aniž by přitom vznikla potřeba nařizovat výkon služeb přesčas a tento jakkoli odůvodňovat či vykazovat. Pro další mimořádné situace by pak zůstala ponechána úprava obsažená v ustanovení § 52 odst. 2 služebního zákona.
28. Shodně se přitom k výkladu ustanovení § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru vyjádřil také Nejvyšší správní soud, a to již v rozsudku ze dne 26. 9. 2012, č. j. 6 Ads 151/2011 - 126, publikovaném pod č. 2823/2013 ve Sbírce rozhodnutí NSS a dostupném i na www.nssoud.cz. V tomto rozhodnutí Nejvyšší správní soud vyslovil následující právní závěry: „Zákonodárce přípustnost služby přesčas podmínil existencí určitých zákonných podmínek, bez jejichž identifikace výkon služby přesčas nařídít nelze. Z toho, co stěžovatel uvádí, lze dovodit, že práci přesčas lze nařídít vždy, kdy je služebnímu funkcionáři známo, že výkon služby nebude možné zajistit s určitým počtem příslušníků v určitém časovém prostoru. S tímto názorem by bylo možno souhlasit, kdyby ustanovení § 54 odst. 1 služebního zákona znělo tak, že " Příslušníkovi lze nařídít výkon služby přesčas nejvýše v rozsahu 150 hodin v kalendářním roce." Takto však uvedené ustanovení nezní, neboť předpokládá, že k nařízení výkonu služby přesčas lze přistoupit pouze v důležitém zájmu služby. Tento důležitý zájem služby nelze pak shledat v tom, jak na to poukázal již krajský soud, když je dlouhodobý až trvalý nedostatek osob nahrazován zvýšenými nároky na stávající příslušníky nařizováním služeb přesčas s odkazem na důležitý zájem služby. Krajský soud správně prostor pro takový výklad platné právní úpravy nespatriřl a správně poukázal na to, že napadené rozhodnutí se námitkami žalobce nezabývalo do té míry, aby bylo zřejmé, z jakých důvodů je žalovaná považuje za

neodůvodněné. Jak již správně uvedl krajský soud, lze si představit vznik neočekávané situace způsobené např. momentální indispozicí či absencí některého z příslušníků např. ze zdravotních či jiných důvodů, jež by byla oprávněně subsumovatelná pod § 54, resp. § 201 služebního zákona.“

29. Judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že na základě analogické aplikace § 125 odst. 1 zákona o služebním poměru má příslušník nárok na náhradní volno, nebo na poměrnou část přiznaného základního tarifu, osobního příplatku a zvláštního příplatku i za každou vykonanou hodinu služby přesčas do limitu 150 hodin v kalendářním roce, která mu byla nařízena v rozporu se zákonem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, č. j. 4Ads 11/2013 - 41).
30. V posuzované věci správní orgán I. stupně a shodně i žalovaný odůvodnily nařízení služby přesčas žalobci a její soulad s ustanovením § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru tím, že v příslušné dny u Útvaru pro ochranu ústavních činitelů ochranné služby, kde žalobce sloužil, bylo nutné v případě bezpečnostních akcí zvýšit počty příslušníků ve službě, a nebo tím, že nemohla do služby nastoupit řada příslušníků tohoto útvaru, a to z řady různých důvodů. Nepřítomnost daných příslušníků dle správních orgánů nebylo možné předem předvídat a očekávat.
31. V posuzované věci z výkazů odpracovaných přesčasových hodin, z knihy služby vedoucího skupiny a z analýzy služby přesčas, vypracovanou žalovaným, vyplývá, že žalobce vykonal následující přesčasové služby z uvedených důvodů.

Rok 2013

- 13.5.2013, 28.5.2013, 30.7.2013 – žalobce byl velen k výkonu služby přesčas z důvodu zhoršené bezpečnostní situace
- 29. a 30.8.2013 - žalobce byl velen k výkonu služby přesčas z důvodu pracovní neschopnosti za policistu (osobní evidenční číslo – dále jen „OEČ“ X)
- 12. – 13.12.2013 – žalobce velen do služby za nepřítomného příslušníka OEČ X, kterému bylo uděleno služební volno při důležitých osobních překážkách z důvodu ošetřování člena rodiny, doloženo žádankou ze dne 17.12.2013

Rok 2014

- 6. a 7. 1. 2014 – žalobce velen k výkonu služby přesčas ze nepřítomného příslušníka OEČ X, který byl vyslán na studijní soustředění v jazykovém kurzu, doloženo Rozkazem ředitele Útvaru č. 919/2013 ze dne 17.7.2013
- 16. a 17.1.2014 - žalobce velen k výkonu služby přesčas z důvodu z důvodu pracovní neschopnosti za policistu OEČ X
- 12.2.2014 – žalobce velen k výkonu služby přesčas z důvodu zvýšení bezpečnostních rizik v okolí chráněného objektu, v době zasedání vlády ČR. Posílení ochrany bylo realizováno rozkazem vedoucího č. 8 ze dne 8.2.2014.
- 15. a 16.2.2014 – žalobce velen k výkonu služby přesčas z důvodu udělení služebního volna při studiu příslušníka OEČ X, doloženo žádankou ze dne 5.2.2014
- 23.5.2014 – žalobce velen k výkonu služby přesčas z důvodu zhoršení bezpečnostní situace před Úřadem vlády ČR, realizováno rozkazem vedoucího č. 28 ze dne 19.5.2014

- 28.5.2014 - žalobce velen k výkonu služby přesčas z důvodu bezpečnostní akce Karolinum – návštěva prezidenta Slovenské republiky s manželkou a doprovodem, nařízeno rozkazem vedoucího č. 29 ze dne 24.5.2014
- 8.7.2014 - žalobce velen k výkonu služby přesčas z důvodu zhoršené bezpečnostní situace před Úřadem vlády, nařízeno rozkazem vedoucího č. 38, ze dne 5.7.2014
- 1.8.2014 - žalobce velen k výkonu služby přesčas z důvodu zhoršené bezpečnostní situace před Úřadem vlády, nařízeno rozkazem vedoucího č. 44, ze dne 29.7.2014
- 21.8.2014 - žalobce velen k výkonu služby přesčas z důvodu zhoršené bezpečnostní situace před Úřadem vlády, nařízeno rozkazem vedoucího č. 41, ze dne 18.8.2014
- 24. a 25.8.2014 - žalobce velen k výkonu služby přesčas z důvodu určení mimořádné dovolené OEČ X, doloženo žádankou o dovolenou
- 22.10.2014 - žalobce velen k výkonu služby přesčas z důvodu z důvodu pracovní neschopnosti za policistu OEČ X

Rok 2015

- 20.1. a 21.1.2015 - žalobce velen k výkonu služby přesčas z důvodu z důvodu pracovní neschopnosti za policistu OEČ X
 - 25. a 26.1.2015 - žalobce velen k výkonu služby přesčas z důvodu z důvodu pracovní neschopnosti za policistu OEČ X
 - 30. a 31.1.2015 - žalobce velen k výkonu služby přesčas z důvodu z důvodu pracovní neschopnosti za policistu OEČ X
 - 5. a 6.4.2015 - žalobce velen k výkonu služby přesčas z důvodu z důvodu pracovní neschopnosti za policistu OEČ 267025
 - 15. a 16.4.2015 - žalobce velen k výkonu služby přesčas z důvodu z důvodu pracovní neschopnosti za policistu OEČ X
 - 30. a 31.5.2015 - žalobce velen k výkonu služby přesčas z důvodu čerpání služebního volna za účelem ošetřování člena rodiny za OEČ X
 - 4.a 5.6.2015 - žalobce velen k výkonu služby přesčas z důvodu z důvodu pracovní neschopnosti za policistu OEČ X
32. Soud nejprve přistoupil k hodnocení, zda bylo možné připustit jako důležitý zájem služby v souladu s ustanovením § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru pro nařízení služby přesčas samostatně jednotlivé dílčí důvody absence jiných příslušníků, které správní orgán vymezil. Konkrétně se jedná o tyto důvody nepřítomnosti: 1) pracovní neschopnost jiného příslušníka, 2) služební volno z důvodu ošetřování člena rodiny, 3) služební volno při studiu, 4) dovolená. Služba byla také nařizována 5) z důvodu zhoršené bezpečnostní situace nebo z důvodu zvýšení bezpečnostních rizik v okolí chráněného objektu.
33. V souladu s judikaturou lze jako důležitý důvod pro nařízení služby přesčas akceptovat pracovní neschopnost jednoho příslušníka a nutnost jeho zastoupení po dobu nepřítomnosti příslušníkem jiným (viz výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2015, č. j. 1 As 183/2015 - 63). „Pracovní neschopnost způsobená zdravotními problémy je nahodilá událost. K pracovní neschopnosti totiž u jednotlivého

příslušníka nemusí vůbec dojít a i v případě, že k ní dojde, nelze ji dopředu předvídat.“ S ohledem na nahodilost a s tím související nepředvídatelnost pracovní neschopnosti nelze přisvědčit námitkám žalobce, že s běžnou nemocností je nutné počítat při stanovování počtu systematizovaných míst (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9As 258/2017 - 32) Nařízení služby přesčas žalobci ve dnech 16. a 17.1.2014, 22.10.2014, 20.1. a 21.1.2015, 25. a 26.1.2015, 30. a 31.1.2015, 5. a 6.4.2015 a 4. a 5.6.2015 z tohoto úhlu pohledu proto ob stojí. Nelze se však ztotožnit se závěrem žalovaného, že z důvodu důležitého zájmu služby byla nařízena žalobci služba ve dnech 29. a 30.8.2013 za příslušníka, který byl uznán neschopným výkonu služby od 5.8.2013 do 27.8.2013 a žalobce tak sloužil službu v době, kdy již příslušník v neschopnosti nebyl..

34. V případě služebního volna je zapotřebí rozlišovat jednotlivé konkrétní důvody, pro které bylo v posuzovaném případě nařízeno. Zákon o služebním poměru zakotvuje služební volno ve své hlavě čtvrté a páté – služební volno s poskytnutím služebního příjmu a služební volno bez poskytnutí služebního příjmu. V případě některých důvodů zákon o služebním poměru upravuje služební volno jako nárokové, konkrétně se jedná o služební volno při překážkách ve službě z důvodu obecného zájmu dle § 68 zákona o služebním poměru, služební volno při důležitých osobních překážkách ve službě dle § 70 téhož zákona a služební volno k účasti na výběrovém řízení nebo k získání dalšího odborného požadavku dle § 72 téhož zákona. V jiných případech je poskytnutí služebního volna závislé na rozhodnutí služebního funkcionáře, a to konkrétně v případě služebního volna při studiu dle § 73 zákona o služebním poměru, které lze příslušníkovi na jeho žádost udělit, a dále v případě služebního volna bez poskytnutí služebního příjmu podle § 76 zákona o služebním poměru, které lze příslušníkovi poskytnout jen tehdy, nebrání-li tomu vážný zájem služby. Podle § 75 odst. 2 zákona o služebním poměru je příslušník povinen o poskytnutí služebního volna požádat, to neplatí v případě, jestliže mu překážka ve službě podle § 68 odst. 5 písm. c) nebo § 70 odst. 2 písm. a) až f) citovaného zákona nebyla předem známa. Z uvedeného ustanovení je patrné, že již zákon o služebním poměru vychází z předpokladu o nenadálosti a nepředvídatelnosti v případě některých důvodů pro nařízení služebního volna. Nemůže – li je předem předvídat příslušník, jehož se týkají, tím spíše je nemůže předvídat a ovlivnit správní orgán, resp. příslušný služební funkcionář při nařizování služby přesčas.
35. Při hodnocení nařízení služby přesčas z důvodu nutnosti zástupu příslušníka, který čerpá služební volno, je třeba vycházet z kritéria, zda je důvod čerpání služebního volna nepředvídatelný a náhlý. V takovém případě lze o naplnění důležitého zájmu služby zahrnujícího znak jisté výjimečnosti hovořit. Opačně je tomu v případě důvodu, o kterém se příslušný služební funkcionář dozvěděl s dostatečným předstihem. V případě čerpání služebního volna z předvídatelného důvodu tudíž nařízení služby přesčas jinému příslušníkovi nebude v souladu s ustanovením § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2018, č. j. 9As 27/2017 - 31).
36. V posuzované věci žalovaný v napadeném rozhodnutí nezbytnost nařízení služby přesčas konkrétně zdůvodnil služebním volnem z důvodu ošetřování člena rodiny [§ 70 odst. 2 písm. f) zákona o služebním poměru]. Soud dospěl k závěru, že služební volno z důvodu ošetřování člena rodiny lze akceptovat jako důležitý důvod služby přesčas. Ve všech těchto případech se jedná o události, které nelze předem předvídat a počítat s nimi. Správní orgán, respektive příslušný služební orgán nemá možnost nikterak ovlivnit, zda uvedené okolnosti, pro něž je služební volno čerpáno, nastanou. Shodně tak správní orgán není

schopen ovlivnit čerpání služebního volna příslušníky z uvedených důvodů, neboť se jedná, jak již soud uvedl výše, o služební volno, na něž má příslušník nárok. V případě služebního volna z důvodu ošetřování člena rodiny zákon o služebním poměru vychází z předpokladu, že se jedná o okolnosti, které ani samotnému příslušníkovi zpravidla nebudou známy předem a nebude je moci předvídat, jelikož v ustanovení § 75 odst. 2 zákona o služebním poměru stanovuje, že v takových případech příslušník není povinen o poskytnutí služebního volna požádat. Na základě těchto závěrů soud dospěl k závěru, že nařízení služby přesčas žalobci ve dnech 12. – 13.12.2013, 30. a 31.5.2015 bylo v souladu se zákonem.

37. Pokud byla ale služba nařízena z důvodu poskytnutí služebního volna z důvodu studia jiného příslušníka, dospěl k opačnému závěru, tedy že tento důvod nepřítomnosti nelze považovat za nepředvídatelný či náhlý, a tudíž umožňující nařídit službu přesčas jinému příslušníkovi. Jedná se o důvod absence, který je služební funkcionář schopen předem předvídat, neboť se jedná o služební volno, o jehož poskytnutí musí příslušník předem požádat a služební funkcionář teprve po posouzení takové žádosti rozhodne, zda služební volno příslušníkovi udělí či nikoliv. Jak je již uvedeno výše, služební volno při studiu nepředstavuje volno, na které by vznikalo při splnění určitých podmínek nárok, nýbrž jedná se o volno, které pouze „příslušníkovi lze na jeho žádost udělit.“ Je proto na služebním funkcionáři, aby mj. po zohlednění personální situace, případně rozhodl, že žádosti nevyhoví. Předvídatelnost absence z posuzovaného důvodu plyne také z toho, že služební volno při studiu dle § 73 zákona o služebním poměru není příslušníkům poskytováno z důvodu libovolného studia, nýbrž pouze pro vykonání studia „*kteřé je nezbytné pro výkon služby*.“ Služební funkcionář proto nepochybně musí být schopen mít přehled o tom, kolik příslušníků útvaru takové studium právě absolvuje a lze tudíž očekávat, že budou o dotčené služební volno žádat. Je záležitostí příslušného služebního funkcionáře, aby přijal taková opatření, aby žádosti o studijní volno byly příslušníky podávány s dostatečným časovým předstihem, a služebním funkcionář je tak byl schopen zohlednit při plánování směn. Nařízení služby přesčas žalobci ve dnech 6. a 7. 1. 2014 a ve dnech - 15. a 16.2.2014 z důvodu udělení služebního volna při studiu jiného příslušníka, proto soud neshledal v souladu se zákonem.
38. Pokud se jedná o dovolenou, Nejvyšší správní soud uvedl, že „nařizování a čerpání dovolené je zcela běžnou záležitostí, není tedy naplněn požadavek výjimečnosti, který je spojený s § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru. Kdy bude dovolená čerpána, si neurčuje příslušník sám. Čerpání dovolené je natolik běžnou součástí služby u policejního sboru, že je věcí státní správy policie, aby vyřešila personální otázky fungování policie tak, aby jen z důvodu čerpání dovolené u jednoho příslušníka nebyla jinému příslušníkovi nařizována služba přesčas, která není dle § 112 odst. 2 zákona o služebním poměru proplacena.“ (Viz rozsudek č. j. 9As 258/2017 - 32; k témuž závěru srov. také rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1 2018, č. j. 9As 27/2017 - 31). Ani čerpání řádné dovolené proto soud jako důvod opravňující k nařízení služby přesčas ve smyslu § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru neakceptoval, a to ani za situace, kdy služební funkcionář bez bližšího odůvodnění uvedl, že byl příslušníkovi „mimořádně určen nástup dovolené“. Jedná se o službu přesčas, která byla žalobci nařízena ve dnech 24. a 25.8.2014.
39. Městský soud v Praze podrobil rovněž zkoumání případy, kdy byla žalobci nařízena služba přesčas v souvislosti se zvýšeným bezpečnostním rizikem či z důvodu zhoršené bezpečnostní situace.

40. Soud vycházel při přezkumu ze závěrů, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 5. 2018, č. j. 4As 84/2018 – 27, a zabýval se tedy především charakterem dané jednotlivé bezpečnostní akce. Pokud jde o nařízení služby přesčas žalobci ve dnech 13.5.2013 a 28.5.2013, je patrné, že tyto služby byly nařízeny v reakci na to, že byl v květnu 2013 doručen všem členům vlády výhružný anonym, proběhly demonstrace proti politice vlády pod vedením premiéra Petra Nečase a na Úřad vlády byla doručena podezřelá zásilka. V těchto případech lze tedy souhlasit se žalovaným, že zesílení ochrany sídelního objektu Úřadu vlády ČR bylo mimořádnou událostí, jejíž nutnost nebylo možné předvídat. Pokud ale žalovaný ze zcela stejných důvodů odůvodňuje i nařízení služby přesčas žalobci dne 30.7.2013, je nutné konstatovat, že v tomto případě již není splněn předpoklad výjimečnosti a mimořádnosti nařizované služby přesčas, neboť již v době, kdy vedoucí pracovník vytvářel plán služeb na měsíc červenec 2013, tedy do 25.6.2013, mu byla zhoršená bezpečnostní situace známa a mohl ji při vytváření plánu služeb na červenec již zohlednit. Ze stejných důvodů soud dospěl k závěru o nařízení služby přesčas v rozporu se zákonem i v případě služeb ve dnech 23.5.2014, 8.7.2014, 1.8.2014 a 21.8.2014, když nařízení těchto služeb odůvodňuje žalovaný tím, že od března roku 2014 proběhlo v prostoru před úřadem vlády několik demonstrací s předáním petic proti registračním pokladnám, proti politice ČR a jejímu zadlužování, proti přijetí eura a za podporu Ukrajiny, proti politice Ruska. I v těchto případech mohl vedoucí pracovník při plánování služeb k 25 dni měsíce předcházejícího výkonu služby tyto okolnosti zohlednit.
41. Stejně tak soud nespatřuje důležitý zájem služby při nařízení služby přesčas v době zasedání vlády ČR dne 12.2.2014, které služební funkcionář i žalovaný odůvodnili pouze velmi obecně, když jako důvod nařízení služby uvedli zvýšení bezpečnostních rizik v okolí chráněného objektu. Vzhledem k tomuto obecně uvedenému důvodu i k tomu, že zasedání vlády je akcí dlouhodobě plánovanou, shledal soud zajištění ochrany tohoto objektu shodně s rozsudkem zdejšího soudu ze dne 14. 12. 2016, č.j. 3 Ad 17/2015 – 61 jako činnost, která spadá do běžné náplně pracovních úkolů Útvaru, když není patrné, že by se jednalo o mimořádnou situaci, která by vyžadovala aktuální vyšší množství příslušníků, žádná mimořádná událost se při zasedání vlády neudála, ani není tvrzena či dokladována. K důvodům namítaným v napadeném rozhodnutí chybí konkrétní podklady s předpokladem znaku výjimečnosti. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že v případě zvýšení bezpečnostních rizik v okolí chráněného objektu lze samozřejmě připustit výjimečnost a nepředvídatelnost vzniklé situace, která si může vyžádat nutnost obsadit vyšší počet stanovišť než je v běžném provozu obvyklé, avšak i takové nařízení služby přesčas je nutno řádně odůvodnit. Pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl při nařízení této služby pouze, že důvodem pro její nařízení bylo zvýšení bezpečnostních rizik v okolí chráněného objektu, považuje to soud za nedostatečné, neboť jak již výše uvedl, není z toho patrné, v důsledku jaké nenadálé situace bylo nutné službu přesčas nařídit.
42. Pokud jde o službu přesčas nařízenou na den 28.5.2014, kdy byl žalobce velen k výkonu služby přesčas z důvodu bezpečnostní akce Karolinum, kdy bylo nutno zajistit bezpečnost chráněných osob při návštěvě prezidenta Slovenské republiky s manželkou a doprovodem v ČR je patrné, že i konání této akce bylo vedení útvaru známo s časovým předstihem tak, aby bylo možné se na tuto plánovanou akci připravit.

Žalobce v podané žalobě uvedl, že vedle dalších úkolů útvar pro ochranu ústavních činitelů pravidelně zajišťuje bezpečnost zahraničních delegací při návštěvě České republiky. K tomu soud považuje – ve shodě s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným

v rozsudku ze dne 18. 1. 2018, č. j. 9As 27/2017 – 31 – za potřebné konstatovat, že „souladnost nařízení služby přesčas s požadavky § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru z důvodu zajištění bezpečnosti zahraničních delegací je nutno hodnotit vždy podle okolností každého posuzovaného případu. S ohledem na charakter požadavků, jejich rozsah a časové trvání je nutno v každém případě vyhodnotit, zda byl dán důležitý zájem služby a z toho vyplývající předpoklad výjimečnosti služby přesčas.“ Co se týče nyní posuzovaného případu, dospěl Městský soud v Praze k závěru, že návštěva prezidenta Slovenské republiky sama o sobě není takového charakteru, že by bez dalších podkladů plně odůvodňovala závěr o důvodném nařízení služby přesčas příslušníků útvaru pro ochranu ústavních činitelů. Tím spíše pak z obsahu spisového materiálu není zřejmé, v jakých konkrétních skutkových okolnostech lze spatřovat splnění zákonem stanovených podmínek pro nařízení služby přesčas právě žalobci a správní spis neobsahuje dostatek podkladů dokládajících nutnost nařízení přesčasu v uvedeném dni z důvodu účasti žalobce na bezpečnostních opatřeních. Soud znovu zdůrazňuje, že právě ochrana zahraničních návštěv je jednou ze základních povinností tohoto útvaru.

43. Pokud jde o konkrétní dny, v nichž byla žalobci nařízena služba přesčas, považuje soud za nutné zdůraznit, že žalovaný se důvody pro nařízení služby přesčas v období od 1.4.2009 do 30.3.2013 nezabýval, neboť služební funkcionář namítl promlčení nároku na uplatnění náhrad za tyto služby.
44. Žalobce dále namítl, že námitka promlčení byla vznesena v rozporu s dobrými mravy. Přitom poukázal na diskriminaci a zastrašování příslušníků s tím, že to byl důvod, proč příslušníci podávali žádosti o proplacení až poté, kdy byli propuštěni ze služebního poměru. Tuto námitku soud důvodnou neshledal. Soud v rámci této úvahy vycházel z konstantní judikatury civilních soudů. Nejvyšší soud k námitce uplatněné v rozporu s dobrými mravy ve svém rozhodnutí ze dne 29. 2. 2012 sp. zn. 23Cdo 123/2011 uvedl, že „[...] dobrým mravům zásadně neodporuje, namítá-li někdo promlčení práva uplatňovaného vůči němu, neboť institut promlčení přispívající k jistotě v právních vztazích je institutem zákonným a tedy použitelným ve vztahu k jakémukoliv právu, které se podle zákona promlčuje. Uplatnění námitky promlčení by se přičilo dobrým mravům jen v těch výjimečných případech, kdy by bylo výrazem zneužití tohoto práva na úkor účastníka, který marné uplynutí promlčecí doby nezavinil, a vůči němuž by za takové situace zánik nároku na plnění v důsledku uplynutí promlčecí doby byl nepřiměřeně tvrdým postihem ve srovnání s rozsahem a charakterem jím uplatňovaného práva a s důvody, pro které své právo včas neuplatnil. Tyto okolnosti by přitom musely být naplněny v natolik výjimečné intenzitě, aby byl odůvodněn tak významný zásah do principu právní jistoty, jakým je odepření práva uplatnit námitku promlčení.“ Z citovaného rozhodnutí je zřejmé, že námitku promlčení lze označit za rozpornou s dobrými mravy, pokud je jejím hlavním cílem poškodit či znevýhodnit povinnou osobu. V nyní projednávané věci však nelze dospět k závěru, že by jediným účelem uplatněné promlčecí námitky bylo poškození žalobce. Žalovaný je v případě všech projednávaných nároků policejních příslušníků na služební příjem zjevně veden snahou o dosažení cíle hospodářského. Z obsahu správního spisu jakož i z přístupu žalovaného není zřejmé, že by se žalobce snažil úmyslně poškodit či znevýhodnit. Rozpor s dobrými mravy v případě námitky promlčení lze konstatovat pouze v případech výjimečných a za okolností, kdy by rozpor s dobrými mravy byl ve výjimečné intenzitě. Toto v dané věci konstatovat nelze. Žalovaným uplatněná námitka promlčení nebyla soudem shledána nemravnou.

45. Žalobce v podané žalobě také vyjádřil nesouhlas s tím, že žalovaný odůvodňuje nutnost nařízení služby přesčas kumulací důvodů. Tuto námitku soud taktéž neshledal důvodnou, neboť je z napadeného rozhodnutí patrné, že žalovaný v napadeném rozhodnutí o kumulaci důvodů vůbec nehovoří.
46. Žalobce dále poukázal na skutečnost, že si žalovaný opatřil písemná stanoviska od odpovědných funkcionářů služebních (písemné vyjádření JUDr. K., Ing. T.), aniž by umožňoval žalobci položit těmto dotazovaným funkcionářům otázky. Žalobce se domnívá, že měl být proveden výslech, nikoliv pouze vyžádáno písemné stanovisko. Při vypořádání této námítky soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 27. 7. 2017, č.j. 1 As 95/2017-25, ve kterém řešil shodné námitky a dal za pravdu žalovanému, že vyžádáním těchto stanovisek nebyla porušena procesní práva žalobce. Shodně jako v projednávané věci všechny osoby, které se písemně vyjádřily, příp. se na zpracování takových odpovědí podílely, vystupovaly v roli správních orgánů. Jednalo se tedy o zpracování stanoviska těchto orgánů, resp. vysvětlení či doplnění některých podkladů, nikoli o prezentaci vlastních vjemů jednotlivých osob k věci, kterou by bylo nutno provést formou svědeckého výslechu. Vyžádání písemných vyjádření správních orgánů lze označit za zcela standardní postup. Tato vyjádření byla založena ve spise, a žalobce se s nimi mohl seznámit, příp. se k nim vyjadřovat. Ani v nyní projednávané věci navíc žalobce nespecifikoval, co měly jím navrhované výslechy osob jako svědků přinést nového. Městský soud proto dospěl k závěru, že postupem žalovaného při dokazování nebyla procesní práva žalobce porušena a žalobní námitku hodnotí jako důvodnou.
47. Pro úplnost soud k výtce žalobce, že v odvolacím řízení byli vyslýcháni svědci, ačkoli v I. stupni žádná potřeba vyslýchat svědky dle vyjádření žalovaného nebyla, městský soud uvádí, že ze správního soud nevyplývá, že by v odvolacím řízení žalovaný výslech svědků prováděl.
48. Městský soud v Praze po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně. Žalobou napadené rozhodnutí městský soud shledal nezákonným a s ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti napadené rozhodnutí podle ustanovení § 78 odstavec 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (ustanovení § 78 odstavec 4 s. ř. s.). Žalovaný správní úřad je právním názorem, vysloveným Městským soudem v Praze v dalším řízení vázán (ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s.).
49. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanoveními § 60 odst. 1 s. ř. s. Ve věci úspěšnému žalobci náleží náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému správnímu úřadu. Tyto náklady spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením žalobce advokátem dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsí žaloby, účast u jednání soudu) a tři režijní paušály po 300,- Kč. Náklady za právní zastoupení činí částku 10.200,- Kč. Další náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000,- Kč. Dále soud přiznal zástupci žalobce náhradu za promeškaný čas ve výši 600,- Kč dle ustanovení § 14 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. za 6 půlhodin a cestovné za cestu k jednání dne 19.6.2018 ve výši 1 283,30 Kč (za cestu osobním automobilem Škoda Octavia, RZ X, k jednání soudu, cesta Písek – Praha a zpět (celkem 2x115 km), při průměrné spotřebě motorové nafty 5,3 l/100 km a ceně 29,80 Kč /l a opotřebení 4 Kč/km). Celková výše odměny zástupce žalobce tak činí 15.083,30 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 19. června 2018

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu